

Hatice Karadeniz

- Őiirler -

Yayın Tarihi:

10.10.2018

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adı Yalnızlık

Uçan kuşa sorsalar,
Gülüp geçer belki,
Ya da yoldaki yaşlı bir amcaya,
Sesi çekilir derelerin,
Gök gürler,
Yer yarılr sorduğum soruya.
Ya umrunda değilim dünyanın
Ya da bana ders vermeye çalışıyor.
Etrafta kimse yok,
Bir ezan, bir imam belki,
Güneş batmaya koşturmakta.
Soruyorum inadına.
İnsan anılarla boğulduğu bir yerde yalnız mıdır?
Bu kadar kalabalıkken ruhum,
Sessizleşiyor her yer.
Adını koymuşlar durumun.
Adı: Yalnızlık...

Hatice Karadeniz

Affet

Affet sevdiğim,
Bir merhabamı bile esirgiyorum senden,
Affet yüzüne bakamadığım her geçişimden
Ve affet seni sevdiğimi söylemeden geçirdiğim her salisemden,
Affet gözlerim seni arıyorken ve bulamıyorken,
Affet sana sen diye hitap ettiğim her kelimemden,
Kızgınlığımı, yorgunluğumu, susuzluğumu affet.

Sensizlik yaramıyor ki bana.
İçimde bir deli fırtına,
Gülsem neden gülüyorum diyorum,
Ağlasam neden ağlıyorum.
İnanır mısınız?
Bir tek karşında utanıyorum,
Yerin dibine geçiyorum.

Affet be sevdiğim.
Ne kadar kızdığımda bağırısam da,
Yaptıklarına neden desem de,
Gözlerim dolsa da düşünürken,
Korktuğum için yokluğundan
Ve seni hala sevdiğim için,
Affet.

Hatice Karadeniz

Aşksın sen

Huzursun sen,
Koşturmalarımın arasında ilk aklıma gelensin.
Belki de yüreksin.
Sensiz nefes alamıyacağımı hissettiğimde
Ciğerlerimde oksijensin.

Gözlerim misin acaba?
Dünyayı hep senin gözünden gördüğüm.
Ya da dilim,
Hep seni anlattığım.
Hayır, hayır! Kulaklarımsın sen,
Hep senin Allah deyişine mest olduğum.

Sana gelmek isteyen ayaklarımsın desem,
Baştacı etmek istediğim,
Ellerimle hep anlatmak istediğimsin.
Aklımsın desem,
İki kere ikiyi adına eşitlediğimsin.

Söylesene nesin sen,
Birde kendin anlatsan ya bana kendini.
Derdimi kendi kelimelerinle fısıldasan ya bana.
Şu an neredesin, nasılsın bilmediğimsin.
Gözyaşımsın,
Camların arkasına gizlediğimsin.
Unutmak istemediğimsin.
Kısacası,
Bir ömür boyu muhabbet ve sadakatle
Gözlerine bakmak istediğim,
Sevdamsın,
Aşksın sen.

Hatice Karadeniz

Aynı Şehirde

Tevafukların ardı arkası kesilmedi bizde,
Aynı şehrin farklı sokaklarıydı.
Nerde olduğunu bilmediğim halde,
Onunla aynı havayı,
Aynı güneşi paylaşmak yetiyordu işte...
Alıştık.
Hep aynı gökyüzünü paylaşıp,
Aynı şeylere üzülmüştük.
Sessizdim.
'Neden?' diye sordular.
Sustum.
Belki dedim içimden,
Belki...
Ordan oraya savruldu.
Ondan başkasına değmeden gözlerim,
İnsanları uzaktan seyrettim.
Onu aradım sokak sokak.
Sonra yeşilliklerim kaldırım taşlarına takıldı,
Necip Fazıl'ı anladım biraz daha.
'Birgün aynı kaldırım taşlarına gözlerimiz değdiğinde,
Kulağına bir daha fısıldarsın sevdiğini,
Üzülme.' dedim.
Sonrası malum,
Şehir sustu.
Sen sustun.
Ben sustum.
Öylece bitti kavuşmadan kavuşmamız...

Hatice Karadeniz

Ben Yokum

Ben var mıyım bilmiyorum.
Yemek yiyorum,
İki üç vitamin alıyorum bazen,
Geziyorum,
Dağlara bakıyorum,
Gökyüzünü seyre dalıyorum.
Haksızlık varsa karşı duruyorum,
Ağlayan varsa gözyaşını siliyorum.
Bazen bi kediye beslerken buluyorum kendimi,
Bazen de yerden çöp toplarken,
Hayata tutunuyorum da,
Ben kayboldum.
Mücadelem yarım kaldı ya,
İnanmadığım doğrular eksik,
Sessiz...

Ben var mıyım bilmiyorum.
Var olmak iki lakırtı edip
Kahkaha basmak mıydı,
Ya da sahte gülüşlerin sahte olduğunu mu unutmak?
Profesyonel yalancılık mı yapacaktık,
Dostlar iyi misin dediğinde iyiyim diyip yalan söylemek miydi var olmak?

Bana sorarsan hiç bi tanesi değil,
Hiç bir eylem sözlerinle hayatın içinde kaybolmamı,
Gözlerinle hissettiğim huzuru vermiyor bana,
Derler ya farklı bi tat diye,
Farklı bir ben vardım sende,
Gittiğinde kaybettim.
Bulamıyorum.
O yüzden ben yokum.

Hatice Karadeniz

Beni sevmeyişine

Gidişini kabullendiğim her gün
Yeni bir uçurumdan atlamak gibi.
Halbuki seni tanımadan,
Seni sevmeden
Korku nedir bilmezdim hiç.
Mutluluğu sende bildim.
Kendi mutluluğumu rafa kaldırıp
Yalnız sana dua ettim.
Gizli gizli gülüşünü seyrettiğimde,
Bir ah dedim,
Dağları inlettim.
Tüm derdi kederi alırdım,
Seninkini de yüklenirdim ya.
İstemedin.
Terkedilişi de senden öğrendim.
Aşkı öğrendiğim gibi...

Cahilim, saf yüreğime attığın düğümü çözemez oldum.
Hergün soldum,
Hergün ayrı bir kahır gördüm
Gitme diyen yeşil gözlerim durduramaz seni,
Seni sevdiğimi söyleyen dillerim de bilirim.
Beni sevmeden gidişin...
Beni almadan...
Bu kabus ne zaman biter söyle!
Bırak da ruhumu o yastıkta teslim edeyim,
Sen gitmeden evvel...
Cenazeme belki gelemezsin.
Dualarımla mutluluğa dalar,
Beni unuttur gidersen.

Bırakma beni yar,
Söyletme kötü sözler,
Mutlu olmak varken,
Sevdamız için mücadele etmek varken,
Nedir bu kaçıp gitmeler.
Rüzgarım ol es yüreğime,
Yağmur ol rahmet yağsın ömrüme,
Sen iste yeter ki
Ferhat kılığında şirin olur,
Dağları delerim.
Zaten Mecnun olmuşum,
Sensiz hiç bişey görmez olmuş gözlerim.
İstersen
Kereme de Aslıyı unutturur aşkımız.

İstemezsen de...
Sen iste yeter ki
O an ömrümü bitiririm.
Allah istemeden ölemem affet,
Ama başka gönüllerde
Sırf sen istedin diye tüketirim ömrümü.

Altın kafeste kuş misali yaşar giderim.

Hatice Karadeniz

Bilmezsın

Her gün bir şeyimi kaybediyorum,
Bilmezsın.
İlk telefon, sonra anahtar,
Kalbim, aklım derken,
En son sen gittin.
Kaybettim demek kulağıma da hoş gelmiyor.
Kızgın da değilim gerçekten.
Ama çaresizliğime acıyorum.
Hiç bir şey diyemiyorum.
Susmak yakışır bana biliyorum.
Adım çıkmış bu kız aptal aşık diye,
Çıksın, Allah biliyor ya
Başkaları dillerine pelesenk etsin kara sevdamı,
Sen üzülürsün diye numara yapar, duymazdan gelirim.
Bilmezsın.

Bazen hiç olmayacak şeylere gülmem gerekiyor,
Tasvip etmediğim davranışları görmezden geliyorum,
Bilirim,
Kim ne dersin desin,
Sen benden de diğerlerinden de farklısın.
Farklılığını görür görmez gözlerinden anladım.
Bilmezsın.

Hiç tatmanı istemediğim acılar tatmışsın,
'Allah bir daha acı yaşatmasın' diye
Her gün dua ederim,
Annene, babana Yasinler okur, rahmetler dilerim,
'Bir daha üzülmesin Allah'ım yanında olayım' derim.
Bilmezsın.

Geceleri uyuyamaz,
Gündüzleri bir şey yiyemez oldum,
Ara sıra acıkınca,
Memleketine ait kebabı yeyip,
Yanına bir de hiç içmediğim şalgam suyunu,
Acılısından...
Masaya vurup istiyorum ya garsondan,
Gülüyorlar bana.
Bilmezsın.

Ağlıyorum sonra,
'Allah'ım birşey yap' diyorum.
Dağlara bakıp 'Çekilin önümden' diyorum
Hırs diyorlar,
Öfke diyorlar,
Değil, inan değil,
İçim kopuyor,
Nefesim daralıyor o an.
Bilmezsın.

Gel diyorum gel,
Ellerim seni bekliyor,
Kulaklarımda sesin,
Gözlerimde gözlerin,
Kokun,yürüyüşün, kaçısın
Müptelası oldum,
Ömrümü veririm.
Bilmezsın.

Bırakıp gidersen halim nice olur,
Ben seninle mutlu olmayı seçtim.
Seni mutlu etmeyi seçtim.
Bilmezsın bu şiirin sana yazıldığını,
Belki bir gün okursun ya yazdıklarımı
O gün göz yaşın süzülürse yanaklarından,
Bir silen olur mu, bilemem.
Ben olsaydım yanında,
Gül kokulu mendilimle silerdim.
Bilmezsın.

Pişman olma,
O gün geri dönülmeyecek sözler verilmediyse,
Ben yalnızsam,
Gözlerim camlarda, bir umut diye bakıyorsam hala,
Koşar gelirsın,
Hiç bir şey olmamış gibi,
Ben de siler gelirim acılarımı,
Hiç yaşanmamış farz ederim,
Ardıma bakmam,
Bilmezsın.

Hatice Karadeniz

Bir adam sevdim

Bir adam sevdim,
Gözleri ne renk bilemedim.
Hep korktum gözlerine bakmaktan,
Daha fazla sevmekten korktum.
Canıma can ekler diye sesinden,
Hatta gölgesinden kaçtım.
Hiç olmayacak zamanlarda karşıma çıktı kimi zaman,
Görmedi bilmedi yanından geçtiğimi,
Bir adam sevdim,
Sustum,
Yıkıldım,
Ama gene sevdim,
Ona laf söz gelmesin diye,
Kafamı didikleyen gürültülere rağmen,
Suçumu itiraf ettim.
Bendim dedim,
Katlandım,
Bir adam,
Ve dünyalara değer o adam,
Bilemedi ne kadar sevdiğimi,
Bildiremedim.
Gökyüzümü vardı engel,
Dağlar mıydı yoksa,
Yıktım söyleyemedim.
Ben bir adam sevdim.
Bir daha da kimseyi sevemedim.
Şimdi yağan karla beraber dudağıma değiyor sevdam,
Hayırlısı diyorum,
Ve diliyorum Allah'tan.
Mutlu olsun da,
Ben olmasam da olur,
Ben ve İstanbul devam ederiz yolumuza,
Sessiz, sakın...

Hatice Karadeniz

Bir Rüya

Ne olduğunu anlamadığım,
Anlam veremediğim...
Uzun uzun ağlamıştım.
Gece bilmem kaçtı,
Kaçınıcı gözyaşı döküşümdü,
Kaçınıcı anlamayışım bilmiyorum.
Yastığımdaki yaşlar daha kurumamışken,
Dalmışım.
Neredeyim bilmiyorum.
Her yer beyaz bir gelinlik giymiş gibi bembeyaz
Etraf beyaz bir sayfa gibi,
Kimse yok,
Sen ben ve bir camii
Merdivenin başındayız,
Beraber secde edelim mi diyorsun?
Ben şaşkın yanakları pembe,
Sonra başka bir yer,
Bir kadın,
Yürüye yürüye gittiğimiz o yerde gece olmuş,
Yıldızlar olabildiğince parlıyor gökte,
Ama sanki her yer huzur,
O kadın,
Elleri hızlı hızlı yufka açma telaşında,
Saçlarının örgüsü aklıma geliyor.
Örtüsünü kundak baş yapmış.
Yüzü yok hafızamda,
Sadece derin çizgiler var.
Sadece o kadın ve ben,
Yanına oturdum,
Yardım etmekteyim.
Ve evden gelen sarı parlak ışık,
Asmaların altında,
Sıcak ama sakin bir gün.
Ateş böcekleri her yerde.
Sonra...
Sonrası yok.
Gözlerim açıldı birden,
Gene aynı kabustayım ıslak yastığımda.
O gün,
Anlam veremediğim o kadın,
O rüya,
Ve sen.
Hala çözülmeyi bekleyen...

Hatice Karadeniz

Bir Şair Olsaydım

Bir şair olsam,
Seni yazsam,
Seni konuşsam,
Sen dediğimde akıllara yalnız sen gelsen,

Bir şair olsam,
Dağda sen desem,
Kuştan adını duysam,
Ah dedikçe bir af dilesemi
Bin ağlasam...

Bir şair olsam,
Güneşi görsem sen,
Yağmuru sevsem sen,
Rüzgara dokunsam sen,
Kurt kuzuya sen,
Desem,
Öyle bir şair olsam ki,
İç geçirmesem boş sevdalar yüzünden,
Gönüldeki 'Sen'i sana anlatsam sadece,
Sen dedikçe bir sen daha olsa gözlerimin içinde
Keşke öyle bir şair olsaydım.
Ah!
İşte o ben olsaydım.

Hatice Karadeniz

Büyük ihanet

Bunu sana nasıl yapabildim,
Her şeyi senin için yakmışken,
Hayatı sil baştan yaşıyorken hem de,
Aklıma girenlere inat,
Unutmalıydım kalbime giren o kan pıhtısını.

Bunu sana nasıl yapabildim,
Hep sustum,
Sana laf söylediler sus dediğin için sustum,
Allah bulur çaresini dedin sustum,
Yalnız kalmayı senin için göze alabiliyorken hem de,
Senin aleyhine konuşanlara inat,
Yaşamalıydım kalbime giren o kan pıhtısına inat.

Bunu sana nasıl yapabildim,
Anamı, kardaşımı arkada bırakıp gitmiştim halbuki senin için,
Olmaz dediğinde uğduruktan kitapçık,
Ben onlara rağmen mücadele etmişim,
Şimdi ne oldu da vazgeçtim sevdandan,
Bir çift hain göz için
Sana nasıl laf ettirebildim.
Ezeli dostum,
Mabedim,
Sen bir bez parçası değildin.
Sen ömrüm boyunca,
Hatta öbür dünyada bile,
Elimi tutacakken benim,
Ben seni nasıl yarı yolda bırakabildim.
Örtüm benim.

Hatice Karadeniz

Değişmeyen

Dağlar eski dağlar işte
Biraz daha mı büyüdüler sanki,
Rüzgar hala eski rüzgar işte
Ama neden artık tokatlıyor yüzümü her esişinde,
Kuşlar aynı kuşlar işte,
Duymuyor musun?
Ama adımı neden silmişler adının yanından,
Bu şehir aynı şehir işte
Ama neden bir toprak parçası sen yokken,
Farkındayım,
Değişti sanırsın,
Bitti sanırsın da
Değişmeyen benim sadece bu yerde,
Umutsuzca seni bekleyen,
Sadece seni özleyen...

Hatice Karadeniz

Erenler

Günlerdir iki satır yazıp bırakır oldum satırları,
Oysa ne çok dile getirmek isterdim, dinlerdim acıları,
Bildiğimiz dert değildi, Aşk-ı Hüda idi yaraları,
Hepsi bir pınardan su içmişti sanki, onlara derdik erenler...

Kiminin gözü kördü, kimi hem sağır hem de dilsiz,
Kimisi de Allah'ın kelamıyla konuşurdu suskun ve etsiz,
Bugüne kadar nasihat ettiler bize sessiz sessiz,
Hepsi aynı sevdayı tatmıştı, onlara derdik erenler....

Dünya telaşı sardı kalbimizi, özümüzü unuttuk,
Ne dert edindik derdinizi, ne de derdinizi arar olduk,
Demeyin sakın 'Bu Leyla'da susmuş, unutulduk."
Hergün şefaath dilerim Rabbimden, dua ederim size,
Siz beni benden aldınız, sizlerle derdim erenler.....

Hatice Karadeniz

Gece

Gece neden o gözleri aklıma getirip,
Beni dertten derde salarsın.
Bana insafı olmayan bir sen kalmıştın,
Şimdi sende o kervana katıldın.

Hatice Karadeniz

Gözlerinin Gölgesi

Gözlerinin gölgesinde bir yer ayır bana,
O güzel gözlerinden demleyeyim kahvemi,
Şekeri az tadı muhteşem olsun sevdamin,
Tuzu ben değil de sen kat yüreğime,
Koşturanlar olsun yanımızda boy boy,
Bahsedelim bizden,
Belki bir soğan, bir dilim ekmeği bölüşüp
Gözlerimizle sarhoş olalım,
Hüzünlerden kurulu geleceği yok sayalım.
Söz,
Hiç kalkmam dizinin dibinden,
Ağlamam da bundan sonra,
Sileyim ne var ne yoksa geçmişten,
Elimi tut da çıkar beni bu cehennemden,
Gözlerinin kahvesinden bir kahve yap bana,
Bir ömür hatırı ve köpüğü bol olsun,
Bir yudum içelim huzurumuz dolsun...

Hatice Karadeniz

Hayal İşte

Çok uzak bir hayalin esiriyim şimdi,
Yemyeşil ağaçların arasında,
Gökyüzü berrak ve mavi,
Hafif bir meltem vuruyor yüzümüze,
Sen bana gülümsüyorsun,
Bende senin için parlıyorum o gün.
Tatlı bir telaş içindeyiz,
Aylardır çekilen yorgunluğa rağmen
Bir heyecan var içimizde,
Ben senin şu yaramaz gülümsemenden anlıyorum,
Sense benim yüzüne bakamayışımдан,
Ağlıyorum ilkin,
Şu iki damla makyajımda akıyor o yüzden,
Başımda kır çiçeklerinden bir taç,
Davullar çalmaya başlamış,
Seninle karşılıklı oynuyoruz.
Herkesin elleri şakırdamaktan yorgun.
Sonra bir sürpriz yapıyorsun bana,
Ben bir daha seviyorum seni,
Ne üstümdeki o paralar döktüğümüz bembeyaz gelinlik,
Ne yaptığımız onca masraf mutlu ediyor beni,
Senin gözlerinden okuduğum o büyük aşk kadar,
'İyi ki' diyorum
'İyi ki sevmişim seni...'

Ertesi gün Üsküdar'dayız,
Haykırıyorum kız kulesine,
'Bu sefer yalnız değilim,
Bu sefer dünyanın en güzel bakan adamını getirdim'
Diye bağıyorum.
Ve bitiyor burda hiç o kavuşamıyacağım hayal.
Çünkü gerisi meçhul...
Bu kadarı bile hiç olmayacak.
Bir düğüne rast gelince anladım.

Hatice Karadeniz

İstanbul

Şimdi şehrin ısızsız bucaksız yerlerinde dolaşıyorum.
Kimsenin bilmediği duvarlara dokunup ağlıyorum.
O duvarlara dokunmak hissedebilmekten geçiyor seni,
Bilen bilir aslında ne surlar çekilmiştir içine,
Kalbın Topkapı Sarayı'dır mesela,
İçine sığmayacak yoktur.
Düşüncelerin Osmanlı gibidir.
Kolay kolay yıkılmaz.
Sınırlarının içinde herkese kapın açıktır,
Ama azizliğinden onları da bir etmesini bilirsin.
Neşelenince o kapalı çarşının içi kadar şen şakraksın.
Bir kedere 'Allah korusun' gark olduysan eğer,
Mihribağ Sultan'dan bir sela yükselir de
Bütün Üsküdarlılar 'Allah rahmet eylesin' derler ya,
Öyle yaşarsın hüznünü.
Üzülme isterim o yüzden.
Bir sıkıntı bulsa seni hissederim hemen,
Denizin fırtınalıdır mesela,
Esse de en sert rüzgarlar içinde sağlamsındır
Yıkılmazsın.
Seni düşünmek
'Gitme' demek isterken
Mecburi istikamet otobana çıkmak gibi...
Bırak beni dersin,
Önüme son çıkış çıkarmadan gelemem ki sana!
Ben mi?
Şana gelmek için gün sayarım işte.
İstanbul'un silüetini bozmaya çalışan sahte mimarlara inat.
Yeni bir mabed yapmaktır niyetim.
Sonra da Kız Kulesinden İstanbul'u seninle seyre dalmaktır niyetim.
Ah be sevdiğim,
İstanbul'u ve seni özledim.
Sen İstanbul'sun.
İstanbul'da sen.
Bir bilsen...

Hatice Karadeniz

Kısasa Kısas

Aldın mı dünya en sevdiğimi benden,
Beni onsuz mu bıraktın şimdi?
Boynum bükük,
Gözüm gizli gözyaşları dökerken mutlusundur umarım.
Ne istedin de aldın ki benden?
Acımasız statükona uymadım diyeydi olanlar bilirim.
Birileri siz anlaşılamazsınız dediğinde,
Alay edişime seninle kinin vardı,
Onu tanıdığım her güne şükredişime de garezin.
Severdim işte,
Tüm dünyayı karşıma alıp bağıra çağıra severdim.
Korku bilmem bilirsin.
Bir şeye inandım mı,
Hakikati Hakk'sa inandığının,
Durduramaz gücüm yetene kadar,
Birişi dur diyene kadar koşardım.
Doğrularım vardı benim.
Şöyle saçlarımı oraya buraya sallamayalı 3 sene olmuş bugün.
Ne yapsaydım yani,
Kirlî oyunlarına bende mi alet olsaydım.
Yok, yok hakkın yok bana bunları yaşatmaya,
Yüzde bir ihtimalleri bile,
Yüzde yüz sonuçlara çevirecek Rabbim var benim.
Şimdi sen dalga geçiyorsun benle,
Boş boş bekleyişlerime,
Sesini duymak için dua edişlerime gülmektesindir şimdi.
Ama bilir misin be dünya,
Acımadan bir çöplük gibi kenara fırlattığın şu aciz kulun
Her şeyini alabilirsin de,
Sevdasını çalamazsın.
Kısasa kısas...
Bunu bil istedim.

Hatice Karadeniz

Kopan tesbih

Bugün kendini toplamaya çalışan,
Biçare bir tesbih buldum virane bir mescitte.
Elimiz ermiyordu ki toplamaya, düzeltmeye.
Acelelerimiz vardı, kılıyorduk namazı gelgitler içinde.
Farkında değildik bulduğumuz makarr-ı saltanatın.
O yüzden virane kalmıştı o tesbih ve o secde.

İşte o an fark ettim o cam yeşili boncukları,
Kurtarılmayı beklerken mağrur bir sessizlikte,
Rabbi tesbih etmek istiyordu belki de.
Kavuştu boncuklar bu fakirin elinde,
Fakat bir kaç kayıp,
Biri musalla taşında, diğerleri farklı farklı şehirlerde.

Yine de baharı anımsatan sarı bir ipe
Tek tek dizerek yeşil çiçekler açtırdım o ipe deste deste.
Kaybedilenler içinde siyah boncuklar taktım.
Bir yaş aktı gözümde, bir iç çektim ince ince,
Otuz üçte bir de olgun ağaç parçaları taktım,
Her dokunuşta Hakk'ın esmasıyla beslensin diye.
İki taş farklıydı sadece,
Biri af biri şefaati içinde Ümmet-i Muhammed'e.

Farklı boncuklar toplandılar bir imameyle,
Bir yola başkoydular böylece.
Ne bir daha kopmak istediler,
Ne de acele kılınan namaz ve secde.
Dedi ki tesbih ellerimde,
'Allah'ım her kopan kardeşimde,
Bize hatırlanmayı ve toplanmayı nasip eyle....

Hatice Karadeniz

Ne Bileyim Be Dünya!

Sil dünya,
Elimde avucumda ne kusurum,
Ne hatam varsa yok et,
Yak hepsini,
Hiç kötü gün kalmasın geçmişten.
Bir hatamı gören olursa o an yapma desin
Sonra sussun,
Uzun uzun baksın.
Bir hatam olduysa yaşamaktan yana,
Doğru bildiklerimi söylediysem,
Ve hep dur yapma dediysem iyi insanlara,
Bana kız Dünya,
Gözyaşımı bir elinle sil.
Bir elinle de tokatla yüzümü.

Yardım et bana dünya.
Bana sadece umut dolu gelecek bırak yarınlarda,
Üzüntü defterimi kapatıp,
Yerine mutluluk defterimi aç.
İsteğim bu kadar aslında,

Yok, yok.
Yalan söyledim Dünya,
Bir de bana O'nu versen.
Hani şu yerlere göklere sığdıramadığım,
Koşulsuz sevdiğim,
Can istese canımı vereceğim var ya,
Bir tek onu versen yeter bana.
O gelince mutlulukta, huzurda,
Sende ne iyi gelecekse insana onların hepsi gelir.
Bırak malı mülkü, şanı şöhreti bir kenara,
Bana bir tek Sevdiğimi versen yeter.
Bilirim bu güç sadece Kadir-i Mutlakta.
Üzülme sen,
İşte bu yüzden,
Sen sadece dua et Dünya,
Sen döndükçe bana gelmesi için bir gün daha geçer belki...
Birileriyle karşılaştı beni dünya,
Ne bileyim yoldan geçen bir taşta,
Bir ağaçta bulsun beni.
Sevdiği ne varsa Tevafuk eseri bende seveyim.
Bende tevafuklarının esiri olayım Dünya.
Yüzüne bakmaktan utanayım.
Görmeden deli gibi sevdiğimi,
Deli gibi mutlu edeyim.
Ne bileyim be dünya,
Elimden tut da bana sevdiğimi vermesi için sende dua et Allah'a...

Hatice Karadeniz

O gün

Bir kabustayım biliyorum,
Bir gün beni uyandıracak bitti diye bir ses,
Beyaz bir elbisem olacak üzerimde,
Etrafımdakiler ağlamaklı,
Çok soğuk olacak biliyorum.
 günü iple çekiyorum.

Hatice Karadeniz

Özledim

İnsan olmayı özledim.
Çocukların yüzündeki gülümsemeyi
Ve o gülümseme ile gülmeyi özledim.
Masumiyetimi özledim.
Sevdiğimi kendime dahi söyleyemediğim zamanları da
Sevdiğimi gözlerimle itiraf ettiğim zamanları da özledim.
Gizliden sevmeyi,
İçimdeki yangını kimsenin bilmemesini özledim.
Doğrularımı doğru oldukları için söylemeyi,
Susmayı bazen,
Bazen konuşmayı,
Bazen de gözlerimle,
Ne bileyim işte ben çok özledim.
Dağlarla konuşmayı,

Bugün her şey çok güzel olacak demeyi özledim.
Kuşlar adını fısıldardı ya kulağıma,
Rüzgar ellerinin yapmadığını yapar,
Okşardı ya yüzümü,
Gözlerim dolardı sen üzüldüğünde
İşte o anlarda dua etmemi özledim.
Kısacası ben seni özledim.

İncitme beni yar
Geç de olsa,
Kırsan da yıksan da gönül hanemi
Gel birgün,
Sana hep açık olan kapıları kitleme sonsuza kadar,
Sen gel ki yüreğimin sızısı geçsin.
Sen olmadan gülemez oldu yüzüm.

Hatice Karadeniz

Rüyalarımın haberin yok

Günlerden Kız Kulesi,
Her üzüntümden sonra gittiğim,
Adını bilmesem de sen dediğim o yer,
Sahilde oturup martıları seyrederken,
Ellerimi ısıttığım,
Tabiri caizse,
İmamın abdest suyuna çevirdiğim çayım,
Ve çıtır çıtır simitim,
Adın yok,
Cismin yok,
Sen yoksun.

Yıl bilmem kaç,
İstanbul'a gitmişim.
O benim meşhur Üsküdar'ı seyre dalışım gene,
Denizin tuzunu özlemişim,
Kaçmışım kuru gürültülü laflardan,
Ezan okumuş,
Mihrimah Sultan eda etmekte namazı,
Dua ediyorum bende sana ama
Adın yok,
Cismin yok,
Sen yoksun.

Kalabalıktan kaçınıcı kaçışım bilemem,
Kendimi aynı yerde buluyorum gene,
Bu sefer,
Çare diye yalvarıyorum Allah'a,
Adın var ama,
Sen yoksun,
Haberin yok,
Ruhun yok.

Neredeyse sene-i devriyesindeyiz gerçeğin,
Bilmezsin kaç kere dayanmışımdır
Üsküdar'ın kapısına hayır diye,
Kaç kere demişimdir,
Hayır Allah'ım hayır,
Fizan'da da olsa da sen iste,
Ben dediğini hayır bilirim diye,
Geçenlerde hayrı diledim,
Bu sefer Üsküdar'sız,
Duamda sen vardın,
Rüyamda sen çok,
Günlerimi aldı rüyalarım,
İçinde sen yok,
Seni fısıldayan ses çok,
Adın da hayır varmış,
Öyle fısıldadı rüyalarım,
Ömrümde ilk kez hem de,
Ama bakıyorum,
Sen yoksun,

Gözlerin yok,
Rüyalarımından haberin yok.

Hatice Karadeniz

Senle ben

Senle ben aynı acının çocukları,
Yürüdüğümüz yol aynı,
İnandıklarımız aynı,
Senle ben aynı gökyüzünün insanları,
Gözyaşımızın tadı da, bölüştüğümüz ekmeğe de aynı.
Bunca zaman kavuşmayı beklerken sana,
Kötü bir oyun oynayacakmış zaman bize.
Geç bulup erken kaybedecekmişim seni.
Ne zaman elimi uzatsam karşıma dağları uzatacaklarmış,
Yüreğime söz geçirmeyi öğretecekmiş zaman,
Senle ben aynı bulutlara sığınıp,
Aynı insanları avutacakmışız,
Aşkımızla sevdamızla,
Hiç vazgeçmeyecekmişiz gibi,
Ama hep vazgeçmiş numarası yapacak gibiymişiz.
Senle ben iki başına buyruk, asi sevdalı.
Yitip gidecekmişiz bu dünyadan,
Sen ben yokmuşum gibi davranıp,
Susturduğunu zannedeceksin inadına,
Hani bende susmuş numarası yapacağım.
Gözyaşlarım senin için akıyorken hala,
Ben gözüme toz kaçtı diye inat edeceğim işte,
Senin hiç gelmeyeceğini bile bile,
Seni hala sevdiğimi bilmediği farzederek yokolacağım dünyadan,
Sen bilmesende...
Sessiz ve sakin...
Yitip gideceğim işte...
Senle ben iki kara sevdalı,
Herkese inat seveceğiz,
Ama susacağız bulutlarda...

Hatice Karadeniz

Sessiz ve asil bir hiç...

Gökyüzü kadar yalnız sevdam,
Acım kadar taze,
Yaram kadar derin.
Geriye kalan bir avuç toz,
Birkaç kuş cıvıltısı,
Tevafuklar ara sıra,
Ve o eşsiz sır.
Şimdi ne halde miyim?
Sorma ne olur.
Dediklerimden sen çıkar işte,
Virane bir yerde virane ben,
Virane yaşamak,
Virane anılar var.
Gülmek çok zor,
Geçştiriyorum anla,
İyiyim diyorum.
Sensiz ne kadar iyi olunursa işte...
Olan oldu, biten bitti demekten başka,
Şöyle derin bir Ah! Çekmekten başka,
Ne kaldı ki gözlerini hayal etmekten başka.
Bir hiç...
Sessiz ve asil bir hiç...

Hatice Karadeniz

Sevda ayı

ayla her Şeyi anlatırmıŐ büyükler,
Sevdayı da anlatırlar mı acep?
Suyunu nasıl kaydattığını,
İçini yakan ateŐle,
DemlenmiŐ ayın tadını
erden çöpten ayıklayıp,
İnce belli bardakla,
Baş baŐa kalıŐını da anlatırlar mı?

Seni sevdikçe ayı da demlemeyi öđreniyor insan
Sevmeyi bilmiyorken suyu kaynatmayı,
Sabrı bilmiyorken demlemeyi,
Bekledikçe ab-ı hayat içeceđini hissediyor ya...
İtiraf edeyim,
ayla her Şeyi anlatırım diyene inat,
Ben demledim sevda ayımı,
İçmen ve sevdamı anlatman için,
Seni bekliyorum.

Hatice Karadeniz

Seviyorum

Seviyorum işte,
Bir nedenle anlatılmaz ki
Gerçek aşk dedikleri.
Bana dağları hatırlattığın için seviyorumdur belki,
Ya da bir kedi kadar hırçın ve masum olmandır sebebi,
Kalbin yansa yıkılsa da
Bir yerlerden gülümsenecek bir hatıra bulman bazen,
Bazen sarsılmaz inancın,
Bazen de gözlerin.
Saymakla bitmez nedenler,
Gel gör ki
Günden güne artan nedenlerde
Beni sevmen için bir neden değil,
Farkındayım,
Çok sevmemden korkuyorsun,
Yıkılıyorum diye korkuyorsun.
Korkma,
Kalbini bana beş dakikalığına da olsa
Teslim et.
Göreceksin bu büyük kara sevdanın
Ömür boyu sürececek bir hikaye olduğunu.
Beş dakikalığına da olsa inan,
Senin beni sevmeni
Allah'tan dilemekten başka çarem yok.
Oyunsuz, hesapsız, saf sevdiğimi anla.
Beni sevmediğini bildiğim her dakika
'Affet Allah'ım' demekten
Başka çarem olmadığını bil.
Sonra dinle denizin sesini,
İsmi söylemekte,
Olmadı mı bırak git o zaman,
Gülümsemeden yaşamayı öğretir Rabbim elbet.
Zerre kadar kin, nefret olmaz kalbimde.
Seni ömrüm boyunca mutsuz etmektense,
Sensiz ölmeye hazırlanırım daha iyi...

Hatice Karadeniz

Su Gibi Sevmiřtim

Su gibi sevmiřtim,
Bir gülümsemesiyle bir damlam düşerdi denizlere,
Sonra o damlayla büyürdüm, büyürdüm ve okyanus olurdum.
Yüzüne düşerdim her yağmur damlasında,
Silemediğim gözyaşlarını damlalarım ile silerdim.
Sonra susardı yaşamaya,
Mutluluğa, aşka,
Bir bardakta ona su olurdum.
Su gibi severdim işte.
O gittiğinden beri dolaştığım çöllerin,
Gördüm zannettiğim serapların sayısı yok.
Gözyaşı olup yağıyorum şimdi toprağa,
Her damlam düřtükçe,
Biraz daha yaklaşıyorum musalla taşına,
Selam okunacak yakın zamanda,
Bekliyorum.

Hatice Karadeniz

Sus kalbim

Aman sus kimse duymasın hala capcanlı durduğunu,
Yorulduğunu hissediyorum.
Ara sıra nefesinin keşildiğini,
Bazen atmayı bıraktığının da farkındayım.
Dik dur yıkılma kalbim.
Böyle böyle bitecek acılar,
Sen susunca,
Dünya da susacak.
Doğrularını bir sen bileceksin belki.
Bir sen hissedeceksin kelamı.
Sus kalbim.
Gizli kalsın sevdaların.
Ne duyduklarını,
Ne de gözlerinin gördüklerini söyle.
Geçecek.
Birkaç sene yalnızlığın tadını çıkar.
Sonra bir musalla taşına iki üç rakamla çok sevdiğini yazıp,
Sustururlar.
Kimsesizler mezarlığında son bulur cümlelerin.

Hatice Karadeniz

Şarkılarda şiirlerde sen

Gözlerin İstanbul olduğunda daha çok özleyorum Üsküdarı,
Daha da çok seviyorum denizi ve tuzunu,
Kanlıcaya uzanıp haykırmak da istiyorum.
Dualarla karıncalanmış yüreğime
Bir amin de sen de diye bekliyorum.
Bir şarkı duyuyorum sen,
Bir şiir duyduğumda sen diyorum.
Onlardan alıntı iki üç mısra anlatıyor sevdami bazen,
Bazen de dağlara bakınca imkansızlığı geliyor aklıma,
Ne kadar yıkılsam da karşıma çıkmadan tevafüklerine meftun oluyorum.
Kısacası sen gelince aklıma İstanbul geliyor.
Gözlerin geliyor o an.
İşte gözlerin İstanbul olduğunda sevdiğim.
Seni daha çok seviyor ve özleyorum

Hatice Karadeniz

Umut

Karadeniz,
Sana derdimi açmaya geldim.
Şenmişsin gemilerimi batıran
Öyle diyorlar.
Çıkartsan o gemileri,
Eskisi gibi yüzseler ya gamzelerimde,
Gözyaşlarımda mutluluktan aksa ya artık.

Bana dalgalarını gösterme ne olur,
Mücadele edecek gücüm yok,
Allah'tan başka kimsem de yok.
Boğulurum falezlerinde.
Kocaman bir denizsin işte!
Göremiyorum ardını...
Tıpkı kaderim gibisin.
Dua ediyorum,
Hayırlısı diyorum,
Kabul oldu mu, meçhul?
Beni bu meçhulden kurtarsan diyorum!
Belki içindeki balıkçı tekneleri bulurlar beni,
Belki su üstüne çıkarır balıklar,
Bu kız mutlu olacak derler.
Duyuyorum,
Dalgalar sesleniyor.
'Çok yakın..' diyorlar
Onların bahsettiği yakınlık,
Göremediğim ufku kadar uzaksa,
Sarıl bana Karadeniz!
Elimi tut hiç bırakma.
Martılar sesleniyor şu an,
'Üzülme' diyorlar.
Uçuyorlar, gözlerimin önünden süzüle süzüle,
Tefekküre tutsak ediyorlar beni,
Tevafuklar içinde süzülme bekliyorum bende.

Susmayın dalgalar,
Rahmetin ne büyük bir nimet olduğunu sizde haykırın!
Ben gibi,
Sevdam gibi...
Bana mutluluk getirin uzaklardan,
Umut getirin,
Rengi mavi olsun hayatımın bundan sonra,
Kan kırmızı değil.
Sizde bana dua edin.
Belki bir umut.
Umudu bu fakirin ekmeği edin.

Hatice Karadeniz

Üzülme çocuk

Üzülme çocuk,
Bu dünyanın kuralları acı ve soğuk,
Alnındaki kan kadar temiz olsa
Derdim ki sana silelim yavaş yavaş,
Ama değil.
Acımasız dünya biz büyüklerin elinde perişan,
Her yer yalan dolan,
Her yer kin, savaş,
Üzülme çocuk,
Senin masum isteklerin,
Annen, baban belki.
Bir oyuncağı görsen ah edersin, bilirim.
Büyüklerse şan şöhret para pul peşinde,
Sevgi bile ellerinde pervane,
Üzülme çocuk,
Bu dünya senin zannettiğin yer değil aslında,
Masumiyet sadece kitap raflarında,
Mutlu son belki son sayfalarda.
Üzülme,
Dedim ya alnındaki kan bizden temiz.
Ve o temiz kanı akıtan biz büyükler var ya,
Asıl biz büyük bir cehennemdeyiz.

Hatice Karadeniz

Yağmurla muhabbet

Yağmur,
Sesimi duyurur musun Dünya'ya,
O Dünya yanımda olduğunda,
Adını fısıldardın damlalarında,
Mutlu olurdum işte anlarsın ya,
Sırılsıklam aşkımdı zaten Dünya'ya
Fırtınaları bilemedim ben,
Gökte gürelemesin istedim.
Sadece gökkuşağı gözüksün,
Belki bir fotoğraf çektirirdik ya Dünya'yla,
Ne bileyim işte.
Fırtınaların kıymetli olduğunu bilemedim.

Gurur mu?
Sözlüğümde Dünya için sildiğim tek kelime,
Ne yalan söyleyeyim vazgeçemedim hala,
O yüzden seni tercih edişim.
O yüzden kaçıp gitmelerim.
Biz iki şemşiyeli,
Dünya ve ben,
Aslında ıslanıyoruz aynı damlalarda.
O yüzden dua eder misin damlalarında,
Belki bir gün,
Bir yerde...
Biliyorum imkansız olduğunu umut işte!
Allah isterse nasıl durabilir ki Dünya.
O istesin,
Sırılsıklam uyanıp,
Merhaba diye bağırırız gerçek dünyaya...

Hatice Karadeniz